

ції про діяльність підприємств є їх власні сайти, на яких вони можуть розміщувати різні форми звітності. Однак, на цей час багато підприємств приватної форми власності, а це переважно компанії, що займаються переробкою відходів, не публікують дані щодо своєї діяльності.

Отже, на основі розглянутих джерел даних про сферу поводження з відходами, можна зробити висновок, що загальні відомості цієї галузі надаються, однак інформація, що представлена є неструктурованою та недостатньо широкою для всебічного аналізу та розробки рекомендацій щодо розвитку галузі. Для покращення інформаційного забезпечення проведення аналізу даних у сфері поводження з відходами необхідним є створення інформаційно-аналітичних систем і банків даних про обсяги утворення та поводження з відходами, формування і ведення державного банку даних щодо впроваджених в Україні технологій утилізації відходів.

НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОГО ГОСПОДАРСТВА УКРАЇНИ

Кривцунова А.О.

Науковий керівник – Жовтяк Г.А., канд. екон. наук, доцент

Однією з провідних галузей національної економіки є житлово-комунальне господарство. Його значення полягає не лише у значній частці у галузевій структурі економіки, а й у великій соціальній значущості.

Розвиток житлово-комунального господарства в Україні останнім часом гальмують негативні тенденції, пов'язані з нестабільністю вітчизняної економіки. Тому реформа житлово-комунального господарства в Україні є значимих напрямком ринкової економіки, зміцнює громадянські позиції суспільства, стимулює продуктивну зайнятість та підприємницьку ініціативу населення.

Основними сучасними проблемами житлово-комунального господарства України є:

1. Значний рівень монополізації у житлово-комунальному господарстві, слабкий розвиток конкуренції та низька частка приватних інвестицій у підприємства сектору.

2. Критичний стан основних засобів у галузі житлово-комунального господарства.

3. Низький рівень якості житлово-комунальних послуг.

4. Невідповідність потужностей інфраструктури реальним вимогам та потребам.

5. Непрозорий та неефективний механізм ціноутворення на послуги та поточну роботу компаній, що працюють у сфері житлово-комунального господарства.

6. Недосконалість системи управління житлом та житлово-комунальним господарством, системи регулювання природних монополій стали причиною того, що компанії і цій галузі не змогли ефективно працювати в умовах ринкової економіки та надавати споживачам якісні послуги.

Метою розвитку житлово-комунального господарства є досягнення позитивних змін у забезпеченні високої якості послуг та фінансової стабільності компаній сектору, їх демонополізації, підвищенні рівня інформатизації та перебудови інституційної складової діяльності та діючої системи управління. Досягнення цих цілей вимагає зміни умов для надходження інвестицій, нової тарифної політики, посилення державної допомоги та, що найголовніше, розширеного комплексу заходів для підвищення готовності сектору до прийняття реформ.

До основних напрямів реформування житлово-комунального господарства України відносяться:

1. Формування конкурентного середовища і створення прозорого і ефективного ринку житлово-комунальних послуг.

2. Удосконалення системи фінансування житлово-комунального господарства, оплати житла і комунальних послуг та системи соціального захисту населення, реалізації ефективної тарифної політики.

3. Підвищення ефективності використання енергоносіїв та інших ресурсів, докорінне зменшення енергоємності виробництва, підвищення енергоефективності будинків, створення стимулів та умов для переходу економіки до раціонального використання та економного витрачання енергетичних ресурсів.

4. Впровадження ефективної інвестиційної політики в сфері житлово-комунального господарства.

При реформуванні системи ЖКГ необхідно виконувати активне делегування органам місцевої влади функцій управління та регулювання підприємствами.

Отже, держава повинна докорінно змінити підхід до регулювання ринку комунальних послуг. Результатом виділення коштів державного бюджету України має бути не компенсація різниці в тарифах монополістам, а стимулювання оновлення та розвитку інфраструктури, постачання енергетичних та інших ресурсів до споживачів, розширення залучення відновлюваних джерел енергії, впровадження енергозберігаючих заходів та технологій у багатоквартирних будинках. Реалізація всіх вищезазначених заходів забезпечить перехід від надмірно моно-

полізованої галузі житлово-комунальних послуг до вільних ринкових відносин, де замовники зможуть самостійно обирати постачальника послуг залежно від рівня їх обсягу, якості та вартості.

МЕТОДИКА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВ

Лагер А.А.

Науковий керівник – Серьогіна Д.О., канд. екон. наук, доцент

Питання економічної безпеки підприємства є актуальним вже протягом тривалого часу, протягом якого дано безліч трактувань поняття «економічна безпека», але, разом з тим, як і раніше не відображені практичні способи її забезпечення.

Суть економічної безпеки підприємства - це найбільш ефективне використання активів, ресурсів підприємства з метою виявлення основних проблемних питань, загроз, для виявлення шляхів підвищення ефективності діяльності підприємства, його зовнішніх і внутрішніх загроз.

Основні цілі економічної безпеки: знизити ризик банкрутства до мінімуму, стати більш конкурентоспроможними, забезпечити інвестиційну безпеку, підібрати висококваліфікований персонал, створити більш ефективний захист інформації. [1]

Для досягнення вищезазначених цілей будь-якої компанії, слід визначити можливі методи для забезпечення економічної безпеки підприємств. Існує безліч всіляких способів, методів, моделювання, які засновані на економічному аналізі.

Умовно можна запропонувати таку методику формування системи забезпечення економічної безпеки:

1. Вивчення специфіки бізнесу, положення на ринку і визначення основних показників діяльності.

2. Аналіз внутрішніх та зовнішніх загроз економічної безпеки підприємства та вивчення інформації про можливості виникнення кризових ситуацій і поведінки в них.

3. Перевірка існуючих інформаційно-технічних, інтелектуальних, економічних, правових, силових і неформальних засобів по забезпеченню захисту і аналіз їх придатності.

4. Організація діяльності підприємства, підготовка пропозицій щодо вдосконалення існуючої системи забезпечення економічної безпеки і бюджету на його утримання з керівництвом.

5. Контроль над функціонуванням створеної системи забезпечення економічної безпеки підприємства.